

Risâle-i Nur'u daha iyi anlamak için

Mehmet Tabak: “Risâle-i Nur'u daha iyi anlamak için hangi şartlarda okumak gereklidir. Okuduklarımızı tatbik etmek için neler yapmalıyız? Risâleyi okuyorum, anlıyorum. Fakat anlama hususunda daha iyi verim almam için neler tavsiye edersiniz?”

Risâle-i Nur, gaybî hakikatlere tahkikî olarak iman etmenin çağdaş sesidir. Kalbin, iman esaslarına şahitliğinin ifadesidir. Ruha imanî meselelerde ilme'l-yakin mertebesinden başlayarak, ayne'l-yakin ve hakka'l-yakin mertebelerine kadar açılım veren Kur'ânî bir hikmet hazinesidir. Yani insanı sıfırdan alıp, ilimle, hikmetle ve irfanla besleyerek; tefekkürle, nurla ve hidayetle dokuyarak basamakların yukarısına doğru çeken; önce saf ve salt bir iman hâli telkin eden, sonraları sadakat gösterdikçe ve ona karşı ruhunu açtıkça imandaki “yakîn”, yani “görürcesine iman” derecelerini arttıran bir nur küpü, bir hikmet bahçesi, bir sırlar definesi, bir yüksek mânâlar sarayı, bir derin kavrayışlar manzumesi, bir sezgiler ve ilhamlar deposu, bir yalçın hakîkatlar deryası, bir kıymetli cevherler okyanusu, bir parlak elmaslar ve som altınlar ocağıdır.

Meyvelerle baştanbaşa dolu bir bahçeye girdiğimizi farz edelim. Gözümüz hayran, gönlümüz mest, ruhumuz şaşkın, dilimiz, damağımız ve midemiz kendisini bahçenin gülümseyen meyvelerini tatmaya hazırlamakta olsun. Meyvelerin tamamı hadsiz güzel; fakat tamamını tatmaya, yutmaya ve istifade etmeye; ne imkânımız, ne gücümüz, ne de kapasitemiz var!

Bir dala tutunuyoruz; koparabildiğimizi tadıyoruz. Bir süre sonra kapasitemiz doluyor. Artık daha fazla alamıyoruz. Fakat ne gam! Sonra yine açlık hissedeceğiz, yine bahçeye girip gözümüze takılan dalların meyvelerinden tadacağız. Fakat yine kapasitemiz kadar!

Risâle-i Nur adlı hikmet bahçesine girdiğimizde, her bir risâleyi meyve yüklü farklı bir ağaç, her bir nükteyi, noktayı, pencereyi, şuleyi, katreyi veya reşhâyı bize gülümseyen birer dal, her bir paragrafı bizi doyurmaya ve tatmin etmeye kabiliyetli birer uç, her bir kelimeyi müstakil birer meyve kabul etmeli ve tadabildiğimiz kadar,

istifade edebildiğimiz oranda, kapasitemiz miktarınca almayı, tatmayı ve istifade etmeyi kâr bilmeliyiz. Tamamını alamayınca, tamamından vazgeçmek doğru olmaz. Alabildiğimizle yetinmeli, yorulduğumuzda bırakmalı, anladıklarımızı zihnimizde canlı tutmalı, anlayamadığımız hususları etrafımıza danışmalı, ihtiyaç duydukça arkadaşlarımızla konuya dayalı görüşmeler yapmalı, tartışmalı; konuşmalarımızı yer yer ilgili konular üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Okurken lûgat kullanmaya özen göstermeliyiz.

Risâle-i Nur'u daha iyi anlamak için bir takım bağlayıcı şartlar ve kurallar ileri sürmeye gerek yoktur. Kendi şartlarımızı kendimiz belirlememiz en sağlıklı yoldur. Yani ne zaman kendimizi hazır hissediyorsak, o zaman okumalıyız. Eğer en eşref saat arıyorsak; vakit namazlarının peşinde yapabildiğimiz okumalar, feyiz bakımından en çok istifademizi sağlayan okumalardır. Belli bir süre okuduğumuzda okuma yorgunluğu hissedişimizi normal görmeli ve okumaya ara vermeliyiz. Bu arada, okumak sûretiyle başka yorgunluklardan dinlenmiş olacağımızı da aklımızdan uzak tutmamalıyız.

Risâle-i Nur'un hikmetlerini anladıkça, dinimizi ve Kitabımızı daha iyi anlamamız, kavramamız ve tatbik etmemiz—İnşaallah—mümkün olacaktır ki, bu, Allah'ın rızasına dönük Risâle okumalarının en büyük mükâfatı olmalıdır.